

Jeg bliver orienteret – det fremgår i øvrigt af Frank Poulsens rapport – i min egenskab af kgl. bankkommissær og skal det ifølge lov om Nationalbanken, når bestyrelsen skal træffe den slags atypiske dispositioner. Jeg bliver også orienteret om det, og det, jeg har ment i den udtalelse fra Jyllands-Posten, som hr. Thor Pedersen citerede fra, er, at jeg ikke bare bliver ringet op og får at vide, at der nu skal træffes beslutning om en garantistillelse i størrelsesordenen 90 mio., 120 mio., 150 mio. kr., som er de tal, der på det tidspunkt er i luften. Jeg spørger selvfølgelig, i hvilken sammenhæng det skal ske, hvorfor Nationalbanken skal ind, og får forklaringen om Rebildarrangementet og får at vide, at der er en anden bank, der er involveret, og at der i øvrigt er forhandlinger med 5 store pengeinstitutter og de lokale pengeinstitutter osv., som man kan læse om det i rapporten. Jeg spørger så helt fornuftigt, synes jeg egentlig selv, hvorfor i alverden man ikke kan forebygge den slags ting på en anden måde, så Nationalbanken ikke skal ind og garantistille – der var jo Varde Bank forud for denne sag – og får på det spørgsmål at vide, at man også overvejer at give Indskydergarantifonden nogle andre muligheder end dem, den har nu, og at det indgår i forhandlingerne.

Det er det, som jeg kalder konstruktionen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Thor Pedersen spurgte mig, om jeg var enig i – sådan husker jeg det – at der var givet urigtige oplysninger til Folketinget. Det spørgsmål kan jeg ikke besvare, før jeg har set det udvalgsarbejde, som vi forhåbentlig sætter i gang i dag.

Derefter morede hr. Thor Pedersen sig over, at jeg havde sagt, at der muligvis var flere kokke til at have fordærvet den ret, som var blevet serveret i dag. Mit budskab var såmænd bare, at jeg havde indtryk af, at oppositionen havde klappet i hænderne og sagt: Nu skal der rulle hoveder, nu skal vi finde en syndebuk. Nu skal vi have en eller anden, som vi kan bære frem og sige: Se! Nu har vi én, der er skyldig i, at der er blevet kludret i det.

Det vil jeg gerne advare imod. Jeg tror, at den sag er meget kompliceret, og jeg synes også, det fremgår af beskrivelsen, at det handlingsforløb, der var op til afsendelsen af telefaxen, til fulde dokumenterer, at der var mange personer, der havde meget travlt, og som havde meget svært ved at finde ud af, hvem der egentlig havde snakket med hinanden hvornår.

Endelig sagde fru Kirsten Jacobsen, at det da var en frygtelig tanke, at den tvist mellem Spar Nord og Skatteministeriet skulle afgøres i det almindelige retssystem. Jamen det kan jeg ikke forstå. Højesteretspræsident Pontoppidan har netop sagt, at det ville være det rigtige sted at afgøre sådan en tvist. Har fru Kirsten Jacobsen virkelig så ringe tiltro til vores almindelige retssystem, at hun mener, vedkommende ikke ville have fået en helt fair behandling i det? Desuden havde det haft den fordel, at også den anden part havde fået en fair behandling, og det er jeg ikke helt sikker på at vedkommende har her.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Det er egentlig nogle ejendommelige politiske krydsveje og korsveje, der er i Folketingssalen. Vi har en politisk ordfører for Socialdemokratiet, der siger – på et spørgsmål om, hvorvidt skatteministeren har afgivet urigtige oplysninger til Folketinget – at det er klart, at der er givet urigtige oplysninger til Folketinget, som sagen nu kan ses konkluderet.

Den radikale ordfører ved ikke rigtig, om der er afgivet urigtige oplysninger af skatteministeren. Kunne man så ikke foreslå, at den radikale ordfører talte med Socialdemokratiets ordfører, så man undgik, at man her skulle belaste en ny undersøgelse med det spørgsmål? Det burde da være til at klare af, så meget mere som partierne sidder i den samme regering.

Svaret fra økonomiministeren må jeg indrømme at jeg ikke helt forstod, for økonomiministeren gik lidt videre, end man gjorde i det svar, jeg fik den 27. oktober. Det var lidt mere end det, der var med hensyn til Nationalbankens garantistillelse. Men det, økonomiministeren sagde til Jyllands-Posten, var: Hele løsningen! Hvad betyder »hele løsningen« i radikal sprogbrug? Er det det halve af det, som andre kalder den hele løsning, eller er det hele løsningen? Det er i hvert fald klart, at det svar, jeg fik den 27. oktober, ikke er indeholdt i det udsagn, som ministeren gav til Jyllands-Posten, og derfor spørger jeg igen: Var svaret til mig korrekt, eller var svaret til Jyllands-Posten korrekt?

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Økonomiministeren svarede meget uklart på det, der blev spurgt om, og jeg vil derfor gerne stille et opklarende spørgsmål om økonomiministerens rolle.